

Sygn. akt V.2 Ka 338/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Monika Maj

w obecności Marcina Felsztyńskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej - Prokuratora Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r.

sprawy:

M. Ż. /Ż./

syna S. i J.

ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo skarbowe z art. 107 kks w zw.

z art. 6 §2 kks i art. 9 §3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 23 lutego 2017 r. sygn. akt II K 442/16

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 700 (siedemset) złotych.

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Sygn. akt V.2 Ka 338/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 23 lutego 2017 r. sygn. akt II K 442/16 uznał oskarżonego M. Ż. za winnego tego, że

będąc Prezesem Zarządu Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...), z siedzibą w W. przy ulicy (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, z wykorzystaniem tej samej sposobności urządził w

okresie od 28 października 2015 roku do 14 listopada 2015 roku gry o charakterze losowym organizowane w celach komercyjnych na automatach do gry o nazwie:

1. H. S. bez numeru,
2. H. S. bez numeru,
3. H. S. numer (...),
4. (...) bez numeru

w „Punkcie gier” w R. przy ulicy (...), bez stosownego zezwolenia, wbrew przepisom art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1, art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 z 2009r., poz. 1540 z późn. zmianami), tj. czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na mocy art. 107 § 1 k.k.s. Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70,00 zł.

Na mocy art. 30 § 5 k.k.s. Sąd orzekł względem oskarżonego tytułem środka karnego przepadek na rzecz Skarbu Państwa:

- dwóch automatów H. S. wraz z przewodami zasilającymi bez numeru, przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w R. pod poz. D (...);

- automatu do gier o nazwie H. (...) nr (...) wraz z przewodem zasilającym oraz automatu do gier o nazwie M. (...) bez numeru z przewodem zasilającym, a przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w R. pod pozycją D (...);

- polskich pieniędzy obiegowych w łącznej kwocie 200,00 (dwieście) zł, przechowywanych na rachunku sum depozytowych Izby Celnej w K. pod pozycją D (...);

- polskich pieniędzy obiegowych w łącznej kwocie 405,00 (czteryście pięć) zł, przechowywanych na rachunku sum depozytowych Izby Celnej w K. pod pozycją D (...).

Zgodnie z art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 700 złotych oraz obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 456,56 złotych.

Oskarżony M. Ź. zaskarżył wyrok w całości i skarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego:

- z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23 a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych w zw. z art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych poprzez wydanie wyroku skazującego pomimo braku znamion przestępstwa, wobec niemożności zastosowania przez Sąd przepisów współtworzących zestaw znamion zarzucanego mu czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s., z uwagi na treść prawa europejskiego,
- z art. 107 k.k.s. poprzez wydanie wyroku skazującego i uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu, podczas gdy z uzasadnienia wyroku wynika, że oskarżony pełniący funkcje prezesa zarządu (...) Spółki z o. o., w ramach prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej wydierzał właścicielom lokali z terenu całej Polski urządzenia do gier, które to zachowanie oskarżonego, nie spełnia znamion czynu zabronionego, co uzasadniałoby jego uniewinnienie,
- z art. 10 § 4 k.k.s. w zw. art. 4 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy o grach hazardowych, poprzez uznanie, iż oskarżony miał pełną świadomość bezprawności swojego czynu, a co za tym idzie działał

umyślnie, pomimo istnienia poważnych wątpliwości prawnych co do faktu zgodności przepisów art. 6 i art. 14 ustawy hazardowej z prawem europejskim;

2. obrazę przepisów postępowania z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego polegające na braku dokładnego określenia zarzucanego oskarżonemu czynu poprzez dopuszczenie do niewskazania, które przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych i w jaki sposób, zostały naruszone działaniem oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do skazania oskarżonego na podstawie przepisu blankietowego wymienionego w art. 107 § 1 k.k.s. powołanej ustawy, poprzez naruszenie innego blankietowego przepisu, tj. art. 3 wskazanej powyżej ustawy o grach hazardowych, bez koniecznego w tej sytuacji dookreślenia normy sankcjonowanej;

3. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, że gry na urządzeniach, o których mowa w zarzucie, miały charakter gier hazardowych, pomimo iż brak jest dowodów, które pozwalałyby na wysnucie takiego wniosku.

Podnosząc powyższe zarzuty, oskarżony wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

2. ponadto o zasądzenie na rzecz oskarżonego od Skarbu Państwa kosztów procesu za obie instancje, w tym zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie obrońcy z wyboru według norm przepisanych, względnie według spisu, o ile ten zostanie złożony do akt.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Apelacja stanowi jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozstrzygnięciami Sądu I instancji oraz prezentację dokonanej wykładni wybranych przepisów u.g.h. i k.k.s. Poglądów tych Sąd odwoławczy nie podziela.

Art. 107 § 1 k.k.s., w wersji obowiązującej w dacie czynu, stanowi, że kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urządza lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Zatem dla przypisania sprawcy czynu z art. 107 § 1 k.k.s. koniecznym jest wykazanie, iż urządzał lub prowadził on grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny wbrew przepisom ustawy.

Zgodnie z utrwalonymi już w tej mierze poglądami doktryny zakres pojęcia „urządza” jest szerszy od „prowadzi”. Osoba, która grę lub zakład (...), najczęściej układa system gry, określa wysokość wygranych, wynajmuje i przystosowuje lokal, zatrudnia i szkoli pracowników, organizuje grę, rozlicza przedsięwzięcie itp. Natomiast osoba, która grę lub zakład wzajemny „prowadzi”, ogranicza się najczęściej do wykonywania bezpośrednich czynności przy tych grach (tak pogląd zawarty w Komentarzu do art. 107 k.k.s. W. K. i B. K.). Z kolei zgodnie z poglądem wyrażonym w komentarzu do art. 107 k.k.s. pod redakcją T. G. stwierdzono, iż czym innym jest tu urządzenie gry i zakładu wzajemnego lub prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów, a czym innym prowadzenie gry lub zakładu. To pierwsze wymaga bycia określonym podmiotem uprawnionym do uzyskania zezwolenia na urządzenie gry lub zakładu lub na prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów, a wcześniej ustalenia ich regulaminu, z określeniem w nim także wygranych, terminu i miejsca gry lub zakładu oraz praw i obowiązków ich uczestników, zapewnienia stosownych zabezpieczeń i spełnienia określonych warunków, od jakich ustawa uzależnia zorganizowanie (urządzenie) danej gry lub zakładu lub działalności w tym zakresie (zob. np. art. 3, 4 ust. 1, art. 5-7, 11 ust. 2, 5 i 5a, art. 13-15b, art. 22, 24, 32-36 czy 39 u.g.z.w.). To drugie, czyli prowadzenie gry bądź zakładu wzajemnego, a nie działalności w tym zakresie, wiąże się z samym ich realizowaniem, co wymaga też uwzględnienia przez prowadzącego konieczności przestrzegania wymogów prawidłowego organizowania gry lub zakładu zarówno od strony technicznej, organizacyjnej, realizacji wygranych itd.

(np. art. 11 ust. 1, 3 i 4, art. 17-19 czy 23 u.g.z.w.). W konsekwencji uznać należy, że urządzenie gier lub zakładów zdaje się jednak pojęciem szerszym niż samo ich prowadzenie.

Oczywistym jest, że w dacie popełnienia zarzucanego czynu oskarżony M. Ż. pełnił funkcję prezesa zarządu (...) sp. z o.o., której działalność związana była z urządzeniem gier losowych i zakładów wzajemnych oraz, w posiadaniu której znajdowały się zabezpieczone automaty. Zabezpieczone w Punkcie Gier w R., ul. (...) automaty były własnością powyższego podmiotu, co wprost wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nie może ulegać wątpliwości, iż to właśnie oskarżony wstawił do przedmiotowego lokalu automaty, które odpłatnie były udostępniane nieograniczonej liczbie osób, po to, by z tego tytułu osiągać korzyści majątkowe. Inaczej mówiąc to właśnie oskarżony stworzył warunki do prowadzenia gier na tychże automatach i umożliwił prowadzenie takich gier, z czego czerpał stały dochód. Tym samym nie może być wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego polegało na urządzeniu gier na automatach, a nie jedynie na wydzierżawianiu owych urządzeń do gry, a zatem wyczerpywało znamiona czynu z art. 107 § 1 k.k.s. Analiza całości uzasadnienia Sądu I instancji w sposób nie budzący wątpliwości prowadzi do wniosku, iż sąd ten przypisując oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 107 §1 k.k. miał na uwadze wskazane okoliczności.

Nie ulega wątpliwości, iż przedmiotowe automaty zawierały gry o charakterze losowym, co wynika z protokołów kontroli. W trakcie kontroli przeprowadzono eksperymenty z gier kontrolnych na tych automatach, których wyniki jednoznacznie wskazywały, że gry zainstalowane na urządzeniach mają charakter tylko i wyłącznie losowy, gdyż zarówno ich przebieg, jak i wynik był całkowicie niezależny od jakichkolwiek działań lub umiejętności gracza. Przebieg i wyniki tych eksperymentów zostały udokumentowane protokołami kontroli. Jednocześnie należy wskazać, iż funkcjonariusze przeprowadzający te kontrole przeszli specjalistyczne szkolenie w tym zakresie.

Oskarżonemu M. Ż. zarzucono popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 107 §1 k.k.s., który stanowi, że kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzęda lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Przepis ten odsyła do przepisów ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 roku (Dz. U. z 2009 roku, nr 201, poz. 1540 z późn. zm.). Przepisy powołanej ustawy definiują pojęcie gier hazardowych, dopuszczalność organizowania i prowadzenia działalności w tym zakresie oraz wymagania, jakie muszą być spełnione, by działalność taka mogła być prowadzona. Zatem przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. może polegać między innymi na naruszeniu art. 6 ust. 1, tj. na urządzeniu gier na automatach bez posiadanej koncesji na prowadzenie kasyna, lub art. 14 ust. 1 ugh, tj. na urządzeniu gier na automatach poza kasynem gry. Tym samym urządzenie gier losowych na automatach z naruszeniem któregośkolwiek z tych przepisów wypełnia znamiona przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.

Zarzucając obrazę przepisu art. 107 § 1 k.k.s, w zw. z art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23 a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, oskarżony usilnie pragnie nie dostrzec wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 października 2016 r. wydanego w sprawie C-303/15. Stwierdzono w nim m.in, że art. 6 ust.1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi przepisu technicznego w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r., podlegającego obowiązkowi notyfikacji na podstawie art. 8 ust.1 tej dyrektywy. To jednoznaczne rozstrzygnięcie czyni wszelkie zarzuty oskarżonego odwołujące się do kwestii techniczności przepisów ugh bezpodstawnymi.

Nadto zwrócić należy uwagę, iż pogląd wyrażony we wskazanym powyżej wyroku ETS został w pełni podzielony w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. (I KZP 17/16). Zgodnie z tym poglądem, który Sąd Odwoławczy w pełni podziela, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej na podstawie dyrektywy 98/34/WE, wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. przepisu art. 14 ust.1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. w pierwotnym brzmieniu, natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony. Kwestia technicznego charakteru przepisu art. 14 ust.1 ugh nie podlegała zdaniem Sądu Najwyższego dyskusji, przy czym problem, czy dopuszczalna jest odmowa stosowania nienotyfikowanego przepisu technicznego jako niezgodnego z prawem unijnym, aktualizuje się jedynie w tych sprawach o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1

k.k.s., w których zasłaby konieczność przyjęcia w ramach kwalifikacji prawnej czynu, jako naruszonego, jedynie art. 14 ust. 1 ugh w pierwotnym brzmieniu.

Z powołanej uchwały Sądu Najwyższego należy wnosić, że o wypełnieniu normy blankietowej art. 107 § 1 k.k.s. stanowi już samo naruszenie art. 6 ust.1 ugh i możliwym jest przypisanie odpowiedzialności karnej za czyn z art. 107 § 1 k.k.s., który polega na naruszeniu wyłącznie lub również art. 6 ust.1 ustawy o grach hazardowych, nawet jeśli czyn ten zostałby popełniony przed wejściem w życie nowelizacji ustawy o grach hazardowych. Czyn polegający na urządzaniu wbrew normom z art. 6 ust. 1 ugh lub z art. 23a ust.1 u.g.h. gier na automatach pomimo nieposiadania koncesji na prowadzenie kasyna stanowił przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. nawet przed wejściem w życie w dniu 3 września 2015 r. nowelizacji ustawy o grach hazardowych. Nadto należy zauważyć, iż mocą ustawy zmieniającej z dnia 12 czerwca 2015 r., z dniem 3 września 2015 r. wszedł w życie znowelizowany art. 14 ust.1 u.g.h., którego projekt został notyfikowany Komisji Europejskiej, która nie wniosła do niego zastrzeżeń. Zatem bezpodstawne jest powoływanie się na techniczny charakter znowelizowanego przepisu z art. 14 ust. 1 u.g.h., który wszedł w życie 3 września 2015 r. jako podstawy mającej uzasadnić odmowę jego stosowania. Nie ma wątpliwości, iż znowelizowana wersja art. 14 ust. 1 u.g.h. została prawidłowo notyfikowana, a tym samym stanowi obowiązujący i podlegający stosowaniu przepis, którego naruszenie poprzez organizowanie po dacie 3 września 2015 r. gier na automatach poza kasynem gry stanowi przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, (...) Sp. z o.o., której oskarżony M. Ż. był prezesem zarządu, nie posiadała wymaganej prawem koncesji na prowadzenie tego typu działalności wydanej przez właściwy organ, a jednocześnie oskarżony prowadził ją poza kasynem gry i nie zarejestrował automatów.

Zatem w rozpoznawanej sprawie czyn z art. 107 § 1 k.k.s. przypisany oskarżonemu polega na urządzaniu gier hazardowych na automatach poza kasynem gry, bez wymaganego zezwolenia, czyli koncesji na prowadzenie kasyna gry oraz bez zarejestrowania automatów przez właściwy organ. Wbrew twierdzeniom skarżącego opis czynu przypisanego oskarżonemu jest dokładny, i w wystarczający sposób precyzuje przepisy ustawy o grach hazardowych, które zostały naruszone.

Bezpodstawne jest wywodzenie wniosków co do istnienia lub braku zamiaru popełnienia przestępstwa z treści przepisu przejściowego ustawy nowelizującej z dnia 12 czerwca 2015 r. tj. art. 4, w którym przewidziano, że podmioty prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w art.6 ust.1-3 lub w art.7 ust.2, mają obowiązek dostosowania się do wymogów określonych w ustawie o grach hazardowych w brzmieniu nadanym wskazaną nowelizacją w terminie do dnia 1 lipca 2016 r. Jak zaznaczył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 2016 r. (I KZP 1/16, OSNKW 2016/6/36) – cytowanym także przez Sąd I instancji - powołany przepis dotyczy podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r. (na podstawie koncesji albo zezwolenia). Wbrew twierdzeniom skarżącego przepis art. 4 ustawy nowelizującej żadnej treści o charakterze abolicyjnym nie zawiera. Również wykładnia celowościowa nie pozwala na aprobatę poglądu skarżącego. Przeciwnie ustawodawca nie rezygnowałby dobrowolnie z okresowej reglamentacji rynku gier hazardowych. Taki pogląd wypowiedział w cytowanym wyżej orzeczeniu Sąd Najwyższy, a Sąd Okręgowy w pełni go podziela. Skoro, zgodnie z przytoczoną uchwałą Sądu Najwyższego, czyn z art. 107 § 1 k.k. w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy polegający urządzaniu gier na automatach pomimo nieposiadania koncesji na prowadzenie kasyna stanowił przestępstwo nawet przed wejściem w życie w dniu 3 września 2015 r. nowelizacji o grach hazardowych, to oczywistym jest, iż okres przejściowy przewidziany dla posiadaczy koncesji lub zezwolenia nie będzie miał zastosowania dla osób prowadzących gry na automatach bez takiej koncesji lub zezwolenia.

Kwestia przesłanek odpowiedzialności osoby stojącej pod zarzutem popełnienia przestępstwa podlega badaniu w oparciu o przepisy ustaw karnych. Ocena, czy wyczerpane zostały znamiona czynu zabronionego i czy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu lub winę oskarżonego nie mogą być uzależniane od tego, czy Sąd Najwyższy wypowiedział się w swoich judykatach na temat wykładni określonych przepisów, stąd też bez znaczenia jest, czy zarzucany oskarżonemu czyn został popełniony przed czy po wydaniu postanowienia Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 1/16.

Nie zasługuje również na uwzględnienie argument, iż oskarżony działał w warunkach któregokolwiek z błędów, o których mowa w art. 10 k.k.s., tj. usprawiedliwionej nieświadomości karalności czynu, czy też by pozostawał w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu, a co wykluczałoby umyślność działania. Przecież M. Ż. był prezesem zarządu spółki, której zasadniczym przedmiotem działalności było dystrybuowanie automatów do gier, i która z udostępniania automatów do użytkowania właścicielom lokali gastronomicznych czerpała dochody. Była to działalność prowadzona na dużą skalę. Świadczy to o tym, iż styczność oskarżonego z automatami do gier nie była przypadkowa czy incydentalna, zaś z racji pełnionej funkcji oskarżony nie mógł nie wiedzieć o rygorach prawnych, którym poddana jest działalność w zakresie gier hazardowych. Oskarżony nie był osobą przypadkową, ale przedsiębiorcą mającym wykorzystywać zakwestionowane automaty do gry w profesjonalnym przedsięwzięciu gospodarczym, przynoszącym mu zysk. Z tych też względów twierdzenia oskarżonego, iż z uwagi na treść prawa europejskiego pozostawał w błędzie co do znamion czynu zabronionego z art. 107 k.k.s. należy ocenić krytycznie i uznać, iż stanowią one jedynie nieudolną linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za zarzucany występki karnoskarbowy. Taki pogląd wyrażony został również w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2017 roku w sprawie o sygn. IV KK 225/15. Z całą pewnością oskarżony zdawał sobie sprawę z faktu niekorzystnego dla jego działalności uregulowania kwestii gry na automatach w ustawie hazardowej.

Oskarżony pomimo toczących się wobec niego licznych postępowań i nawet pomimo wejścia w życie w dniu 3 września 2015 r. nowelizacji ustawy o grach hazardowych nadal w profesjonalny i zakrojony na szeroką skalę sposób organizował gry na automatach. Nie ma zatem żadnych podstaw do przyjęcia, iż w działaniach oskarżonego brak było znamienia umyślności lub, że działał on w błędzie co do bezprawności jak i karalności swojego czynu.

Odnosząc się z kolei do wymierzonej kary przyjąć należy, że jest ona sprawiedliwa, odpowiednia do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Uwzględnia te wszystkie elementy, jakie są istotne dla jej wymiaru. Wymierzonej kary samoistnej grzywny wymiarze 100 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki wynosi 70 złotych w żadnej mierze nie sposób uznać za karę rażąco niewspółmiernie surową a tylko wymiar takiej kary uzasadniałoby ingerencję sądu odwoławczego.

Wymierzona oskarżonemu kara grzywny uwzględnia dyrektywy wymiaru kary określone treścią art. 53 k.k. Rolą kary jest nie tylko odpłata oskarżonemu za popełnione przestępstwo, czy zapewnienie jego resocjalizacji, ale również prewencja szczególna i ogólna, winna ona zapewnić ochronę społeczeństwu przed przestępnymi działaniami oskarżonego i innych ludzi, którzy muszą mieć świadomość, że dopuszczenie się takiego przestępstwa pociąga za sobą konkretną i wymierną karę.

Zasadnie obciążono oskarżonego kosztami sądowymi obejmującymi opłatę w wysokości 700 złotych oraz wydatki postępowania w wysokości 456,56 złotych. Sąd I. instancji prawidłowo orzekł również w przedmiocie dowodów rzeczowych.

Biorąc pod uwagę powyższe i uznając ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim za prawidłowe, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie sytuację osobistą i finansową oskarżonego, zasądzono od niego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i obciążono go opłatą za II instancję w kwocie 700 złotych.

Z naprowadzonych względów orzeczono jak w sentencji.

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek